

[Kirsten Sparre Andersen.]

tabelt, at man ikke har en central, medicinsk registrering af narkomaner — man bedes venligst bemærke sig, at jeg sagde „medicinsk registrering“ — i lighed med, hvad der f. eks. sker ved cancerregistreringen eller registreringen af syfilitikere. Man havde i dag meget bedre kunnet hjælpe både eksisterende og kommende narkomaner, hvis en sådan registrering havde fundet sted.

I en undersøgelse, lavet af sociologen Bjørn Evald Holstein og overlæge Torben Jersild, der snart udkommer i bogform, er der nogle undersøgelser, der kan tydes således: uanset udgangspositionen, som er stofforbruget i 1968, synes behandling for misbruget at mindske sandsynligheden for, at de pågældende bliver helt stoffri i 1973. Der findes omkring 40 pct. af misbrugerne, der bliver spontant stoffrie. Oftest er det en pige eller nære pårørende, der udløser de faktorer, der gør stofbrugerne stoffri.

Den omtalte afhandling bygger på nogle interessante og i mine øjne indlysende rigtige teorier om, at stemping som narkoman såvel som stemping som forbryder eller som tilhørende en bestemt afvigergruppe i det hele taget i sig selv fremmer tilhørsforholdet til denne gruppe. En konsekvens af denne teori ville være, at stofmisbrugere så vidt muligt blev hurtigt integreret i det almindelige samfund og ikke i længere tid opholdt sig på institutioner sammen med ligesindede. Desværre er det i praksis umuligt at tage den fulde konsekvens af denne teori, men det må få indflydelse på den fremtidige indstilling til arbejdet med stofmisbrugere. Det samme må de erfaringer, man har gjort med hensyn til at få en del narkomaner gjort stoffrie efter de sædvanlige metoder med nedtrapping, socialbehandling og psykoterapi. Så vidt jeg kan se, kommer man ikke uden om, at en del misbrugere kun kan resocialiseres gennem en langtidsbehandling med metadon. Denne behandling er absolut ikke uden problemer, men den har den iøjnefaldende fordel, at det bliver muligt for de hårdest ramte narkomaner nu at begynde at spise, og at de efterhånden kan blive i stand til at udføre et arbejde. De kommer ud af stofmisbruget. De kan komme til at tænke på andre ting og beskæftige sig med andre ting, og man kan derved skabe en mulighed for at gøre

metadonbrugeren fri også fra dette stof. Dette synspunkt, der blot for få år siden blev stærkt kritiseret, vinder i dag tilslutning også fra tidligere stærke kritikere, og jeg troede egentlig, også hr. Tastesen hørte til de personer, der havde fået en mere liberal indstilling.

Til slut vil jeg kort omtale revisionsdepartementets beretning om udgifterne ved driften af de forskellige narkobehandlingscentre. Selv med al den tolerancé, som disse centre har krav på, fordi de fleste blev oprettet i hurtig og hast og uden megen erfaring hos nogen af de implicerede parter i, hvordan et sådant arbejde skulle køres, ja, så må man sige, at det faktisk er grove løjer, at en så rystende mangel på ansvarsbevidsthed med hensyn til offentlige midler har kunnet finde sted i flere år. Jeg vil gerne i tilslutning til det spørgsmål, jeg stillede socialministeren via det sociale udvalg om hendes reaktion på denne beretning, spørge: er det fordi socialstyrelsen ikke kan, eller er det fordi den ikke vil holde kontrol med, hvordan disse institutioner drives? Når man i socialministeriets regie gerne vil bruge flere penge til mange nødvendige ting, så synes jeg, at den måde, pengene er brugt på i nogle tilfælde nærmest må kaldes forargelig.

Erlendsson (FP):

Naturligvis er det ud fra en reel interesse for at hjælpe narkomanerne, at denne forespørgsel er rejst. Hr. Tastesen kan spare sig enhver tvivl i den henseende. Hr. Tandrup Jensen har taget problemerne op i forbindelse med bistandsloven og den store indsigt, han har i lokale problemer fra sin hjemegn.

Jeg vil gerne forsøge at trække nogle principielle linjer op og begynde med at sige, at de, der forleder børn og unge mennesker til stofmisbrug, er de skadeligste af alle forbrydere. De er farligere end mordere, hvoraf de færreste har mere end ét menneskeliv på deres samvittighed. Narkoforbrydere er masse-mordere. De tvinger deres ofre i døden gennem lidelser og nedværdigelser, og ligesom terrorister rammer de i flæng. Hver dag har nye uskyldige ofre, hver måned sine dødsfald, hver uge sine invalider, mennesker, der bliver slået ud af deres livsbane, som afbryder forbindelsen med familien og